

b) wymierzenia kary dopiero w drugiej instancji — w wysokości 50 zł.

2. Koszty postępowania w wypadkach nie wymienionych w ust. 1 ponosi organ, przy którym działa kolegium, które wydało rozstrzygnięcie.

3. Do kosztów postępowania nie zalicza się należności obrońcy.

§ 2. W razie skierowania sprawy, w której orzeczono zasadniczą karę aresztu lub karę ograniczenia wolności, na drogę postępowania sądowego, koszty postępowania przed kolegium będą uwzględnione w orzeczeniu sądu.

§ 3. Należności z tytułu kosztów postępowania przypadają na rzecz budżetu:

- 1) rady narodowej, której organ zgodnie ze swą właściwością wykonał rozstrzygnięcie kolegium,
- 2) organów administracji morskiej albo administracji górniczej właściwych do wykonania rozstrzygnięć wydanych przez powołane przy nich kolegia.

§ 4. 1. W sprawach dotyczących należności świadków, biegłych i tłumaczy w postępowaniu przed kolegium stosuje się odpowiednio przepisy o należnościach świadków, biegłych i tłumaczy w postępowaniu karnym sądowym.

2. Należności świadków, biegłych i tłumaczy przyznaje przewodniczący kolegium, a na rozprawie — przewodniczący składu orzekającego.

§ 5. Przepisy § 4 stosuje się odpowiednio w postępowaniu wyjaśniającym prowadzonym przez komisję orzecznictwa do spraw wykroczeń przy prezydium wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa) oraz przy prezydium rady narodowej miasta stanowiącego powiat podzielonego na dzielnice oraz przy Ministrze Żeglugi i Prezesie Wyższego Urzędu Górniczego.

§ 6. Koszty postępowania przed komisjami, o których mowa w § 5, ponosi organ, przy którym komisja działa.

§ 7. Traci moc rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 14 marca 1959 r. w sprawie kosztów postępowania przed kolegiumi karno-administracyjnymi przy prezydiach rad narodowych (Dz. U. z 1959 r. Nr 21, poz. 133 i Dz. U. z 1967 r. Nr 8, poz. 33).

§ 8. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1972 r.

Prezes Rady Ministrów: P. Jaroszewicz

270

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 12 listopada 1971 r.

w sprawie nadania niektórym instytucjom państwowym i społecznym uprawnień oskarżyciela publicznego przed kolegiumi do spraw wykroczeń.

Na podstawie art. 27 § 3 Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z 1971 r. Nr 12, poz. 116) zarządza się, co następuje:

§ 1. Uprawnienia oskarżyciela publicznego przed kolegiumi do spraw wykroczeń nadaje się:

- 1) organom służby ochronnej lasów państwowych,
- 2) wojewódzkim inspektoratom Straży Ochrony Przyrody,
- 3) jednostkom Ochotniczej Rezerwy Milicji Obywatelskiej,
- 4) Polskiemu Związkowi Łowieckiemu i kołom łowieckim,
- 5) Zarządowi Głównemu, zarządom okręgowym i zarządom kół Polskiego Związku Wędkarskiego,
- 6) Zarządowi Głównemu i zarządom oddziałów terenowych Towarzystwa Opieki nad Zwierzętami

w sprawach o wykroczenia, w których w zakresie swego działania złożyły one wnioski o ukaranie.

§ 2. Tracą moc:

- 1) uchwała nr 131 Rady Ministrów z dnia 8 kwietnia 1963 r. w sprawie nadania organom statystyki państwowej uprawnień oskarżyciela publicznego w postępowaniu karno-administracyjnym (Monitor Polski Nr 31, poz. 160),
- 2) uchwała nr 33 Rady Ministrów z dnia 8 lutego 1964 r. w sprawie nadania organom ochrony przeciwpożarowej uprawnień oskarżyciela publicznego w postępowaniu karno-administracyjnym (Monitor Polski Nr 11, poz. 48),
- 3) uchwała nr 301 Rady Ministrów z dnia 12 grudnia 1967 r. w sprawie nadania organom administracji wodnej uprawnień oskarżyciela publicznego w postępowaniu karno-administracyjnym (Monitor Polski Nr 71, poz. 345).

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1972 r.

Prezes Rady Ministrów: P. Jaroszewicz

271

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 12 listopada 1971 r.

w sprawie warunków wymaganych do uzyskania emerytury przez dziennikarzy.

Na podstawie art. 21 ust. 2 ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. Nr 3, poz. 6) zarządza się, co następuje: